

ЦАРЬ САМУИЛЪ

«Миръ, миръ!» едногласно военний съветъ,
Отъ грозната вестъ унесвесенъ,
Тазъ вечеръ реши... ~~Вон~~ походний си плащъ
Загърнатъ, надъ стола надвесенъ,
Оборилъ бе горда глава Самуилъ,
Въ невесели мисли унесенъ.

Предъ тъмний му погледъ безкрайно поле
Зав³яно ст³ снягъ се р³стила, —
И труп³ ~~въ~~ ^{въ} ~~труп~~ ^{труп}... Свирепа е рать
Тамъ кръвна косидба косила...
Оръжие сложили, живите въ плянъ
Отиватъ на робско чернило...

Но ето че вестникъ и моренъ и бледъ
Промъкна се въ шатра червеный;
Пристъпи, застана, и съ низъкъ поклонъ
Продума къмъ царя смутений:
«Завръщатъ се, царю, въ Бела³вицкий бой
Дванайсетт³ ~~е~~ полка пленени!»

И сепна се въ мисли унесений царъ,
Претръпнаха вси воеводи.
А той продължи: «Но завръщатъ се те
Сакати и слепи нероди, —
На сто-душъ е само оставенъ отъ тяхъ
Единъ едноокъ да ги води.»

И думи на думите грозни въ ответъ
Се царю въ сърце отзоваха:
«Излезъ! Посрещни ги! — Или смелостъта
Се смръзна въ душата ти плаха?»...
Той стана, възлезе на ближния хълмъ;
Следъ него войводи вървяха.

Въ полето, загърнато въ снягъ, тамъ далечъ,
Чакъ погледъ до дето достига,